

Girl Online **ÎN TURNEU**

ZOE SUGG

Traducere din limba engleză și note de ADINA PINTEA

★ *Capitolul unu* ★

Cinci zile mai târziu

Sălile de examen cu vedere la mare ar trebui declarate ilegale.

Cât de corect poate fi ca noi să stăm prizonieri între patru pereți, cu degetele anchilozate pe stilouri timp de două ore, în timp ce razele soarelui dansează nestingherite peste valurile mării și totul e atât de luminos și liniștitor? Cum își imaginează cineva că îmi pot aminti cine a fost a patra soție a lui Henric al VIII-lea, când păsările ciripesc și aud aieva melodia veselă, care te umple de fericire, a unei dubițe de înghețată?

Scutur din cap ca să risipesc imaginea unui delicios con de înghețată din care se ivește o ciocolățică obraznică și încerc, în schimb, să mă conectez la mintea celui mai bun prieten al meu, Elliot. El nu ar avea nici cea mai mică problemă să-și amintească toate aceste informații și cifre. L-am poreclit Wiki, fiindcă în mintea lui sunt tot atâtea cunoștințe și informații cât pe Wikipedia, pe când notițele mele par să-mi dispară din memorie mai ceva ca pozele din Snapchat.

Oftez și încerc să mă concentrez la întrebările testului, dar cuvintele încep să mi se bălăcească în fața ochilor și nu mai reușesc

să înțeleg nimic din propriile mâzgălituri. Sper ca cine va trebui să corecteze lucrarea asta să aibă mai mult noroc.

Nu a fost deloc o idee bună să aleg taman istoria pentru testul GCSE¹. Când am luat decizia asta, nu am făcut decât să aleg ce părea să aleagă toată lumea. Singura materie pentru care eram convinsă că trebuie să optez era fotografia. Ca să fiu sinceră, habar nu am ce vreau să fac după ce termin școala.

— Gata, toată lumea stilourile jos, spune examinatorul din fața clasei.

Gura mi se usucă instantaneu. Nu știu câtă vreme am visat cu ochii deschiși, dar știu că nu am terminat de răspuns la toate întrebările. Aceste teste condiționează materiile din anul următor și deja am băgat-o pe mânecă. Îmi simt palmele alunecoase din cauza transpirației și nu mai aud ciripitul păsărelelor de afară. Aud doar țipetele pescărușilor. Parcă mi-ar scanda în urechi: o să pici testul, o să pici testul, o să pici testul! Mi se întoarce stomacul pe dos și simt că nu mai am mult și mi se face rău.

— Penny, vii?

Îmi ridic privirea și o văd așteptând lângă bancă pe Kira, prietena și colega mea de clasă. Examinatorul îmi înhățase deja testul, iar eu nici nu băgasem de seamă.

— Da, stai o secundă.

Pun mâna pe geantă și mă strecor afară din bancă.

În secunda în care mă ridic, starea de greață e înlocuită de un sentiment de ușurare. Indiferent de rezultatul testului de astăzi, asta e: ultimul test. Am terminat cu școala pe anul acesta.

¹ Certificat general de învățământ secundar. Materiile la care se dă examenul GCSE sunt studiate de elevi cu vârste între 15 și 18 ani în școlile și colegiile din Marea Britanie.

Cu un zâmbet tâmp pe față, bat palma cu Kira. Mă simt mai apropiată ca niciodată de colegii mei de clasă, mai ales de gemenele Kira și Amara. Au fost cu toții lângă mine după urmările neplăcute ale evenimentului de la început de an, formând un zid puternic de prietenie împotriva talazului distrugător de știri. Mass-media au fost în delir după ce au aflat că mă întâlnesc cu vedeta rock Noah Flynn și după ce mi-au descoperit blogul. Au scos la iveală detalii din viața mea personală și m-au luat drept o distrugătoare de cupluri, de vreme ce Noah era într-o presupusă relație cu megastarul pop Leah Brown. Au fost cele mai proaste zile din viața mea, dar prietenii m-au ajutat să trec peste acele momente. Și, când totul s-a terminat, întâmplarea nefericită ne-a apropiat.

În timp ce ne revărsăm pe coridoare, Kira mă întreabă:

— Sărbătorim cu niște hamburgeri de la GBK? Mergem cu toții acolo înainte de concert. Cred că ești în al nouălea cer pentru că o să te întâlnești cu Noah.

Simt din nou în stomac binecunoscutele falfăiri de fluturi. Sunt entuziasmată, normal că sunt entuziasmată, dar am și emoții. Nu l-am mai văzut pe Noah de la vacanța de Paști, când am petrecut împreună aniversarea mea de șaisprezece ani. Acum vom fi împreună pentru două săptămâni. Și, cu toate că asta este singurul lucru pe care mi-l doresc, nu pot să nu mă întreb dacă totul va fi la fel.

— Te ajung din urmă la restaurant, îi spun. Trebuie să mai iau niște lucruri din cabinetul domnișoarei Mills și apoi să mă duc acasă să mă schimb.

Kira mă strânge de braț.

— Dumnezeule, și eu trebuie să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac.

Schițez un zâmbet în timp ce ea se îndepărtează grăbită, dar euforia provocată de terminarea examenelor face loc unui alt gen de emoții. Genul acela de emoții — „oare mă mai place iubitul meu”. Știu că ar trebui să am mai multă încredere în faptul că

Noah mă place așa cum sunt, însă atunci când primul tău iubit este unul dintre cei mai celebri tineri muzicieni de pe planetă, este mai ușor de zis decât de făcut.

Holurile sunt aproape pustii și singurul sunet care se mai aude este scârțâitul converșilor mei pe podeaua acoperită cu linoleum. Nu-mi vine să cred că mă voi vedea pentru ultima oară cu profesoara mea de fotografie, domnișoara Mills. Am sentimentul că m-a susținut extraordinar de mult anul ăsta. Cred că este singura persoană în afară de părinții mei în fața căreia mi-am deschis sufletul și căreia i-am povestit despre tot ce s-a întâmplat Crăciunul trecut și de Anul Nou. Nici măcar lui Elliot nu-i spun întotdeauna totul. Nu numai că nu-mi dorisem vreodată să am la dispoziție o pereche de urechi obiective, dar nici măcar nu eram conștientă că aveam nevoie.

Nu a ajutat nici atacul de panică pe care l-am avut în dulapul mic pe care domnișoara Mills l-a transformat într-o așa-zisă cameră obscură. S-a întâmplat la numai două săptămâni de la apariția pe internet a știrii despre mine și Noah. De obicei, atmosfera din camera obscură mi se pare liniștitoare, dar fie din cauza vaporilor de la substanțele chimice, a spațiului închis sau a faptului că în fotografia pe care o developam era chipul atrăgător al lui Noah — un chip pe care aveam să nu-l mai văd vreme îndelungată — mai că am căzut lată peste toate substanțele chimice. Din fericire, asta s-a întâmplat după orele de școală, așa că nimeni nu a văzut-o pe „Penny Panicoasa” din nou în acțiune, iar domnișoara Mills mi-a făcut un ceai și mi-a dat biscuiți până am început să vorbesc de nu m-am mai putut opri.

De atunci, m-a ajutat mereu, însă eu știam ce m-ar fi ajutat cel mai mult: blogul meu. Postările pe blog au fost mereu atât de eliberatoare. Chiar dacă am setat blogul astfel încât toate articolele viitoare de pe *Girl Online* să fie secrete după ce l-am scris pe ultimul: „DE LA UN BASM LA O POVESTE DE GROAZĂ”, nu puteam

ignora o dorință ce mă zgândărea încăpățânată, aceea de a destăinui tuturor ceea ce gândeam. *Girl Online* a fost supapa mea creativă și emoțională mai bine de un an, și îmi lipsea. Îmi lipsea și grupul de cititori pe care ajunseseam să-i consider prieteni. Știam că, dacă aș fi încercat să le scriu din nou, ar fi fost alături de mine și de data asta, la fel cum o făcuseră de când am început să sufăr de anxietate.

Însă, ori de câte ori închideam ochii și mă gândeam să-mi actualizez blogul, nu îmi veneau în minte decât odioșii și răuvoitorii care se îngămădesc în fața tastaturii, așteptând să mă sfâșie. Chiar dacă erau mulți cei care mă susțineau, nu era nevoie decât de un singur comentariu răutăcios ca să mă arunce înapoi într-un tăvălug de angoase. Nu mă mai simțisem niciodată atât de paralizată, incapabilă să aștern măcar un cuvânt. De obicei, cuvintele îmi țâșneau din vârful degetelor precum șuvoiul de apă, dar, după acele evenimente, tot ce scriam părea pompos și nepotrivit. Am început să scriu totul într-un jurnal, dar nu era deloc același lucru.

Am încercat să-i descriu sentimentele mele domnișoarei Mills. În acel tăvălug, persoanele răuvoitoare de pe internet se transformă în niște clovni cu straturi groase de machiaj care își etalează dinții ascuțiți ca niște lame când zâmbesc. Sunt asemenea unor monștri, dar în loc să bântuie noaptea, se plimbă în văzul lumii ziua, în amiaza mare. Sunt cele mai îngrozitoare temeri ale mele, puse laolaltă. Sunt un milion de coșmaruri. Mă determină să îmi fac bagajele și să fug în jungla amazoniană, în mijlocul unui trib izolat ai cărui membri cred că avioanele sunt niște spirite rele trimise de zei pe pământ. Elliot mi-a povestit despre ei. Pun pariu că ei nu au auzit nici de *Girl Online*, nici de Noah Flynn. Pun pariu că habar n-au ce e aia Facebook. Sau Twitter. Sau clipuri video care se răspândesc pe internet cu viteza luminii și care par să nu mai dispară.

Și dacă aș locui numai în Brighton, Marea Britanie, ar fi bine. Majoritatea celor din școala mea au uitat de „scandalul” meu, așa

cum au uitat și numele câștigătorului de anul trecut de la X Factor. Tata spune mereu că știrile de astăzi sunt maculatura de a doua zi. Și are dreptate, vâlva creată de știrile despre blogul meu, chiar și cea despre mine și Noah, s-a subțiat mai ceva ca blugii mei în genunchi. Dar nu locuiesc în junglă și nici chiar în Brighton, Marea Britanie. Nu sunt decât un locuitor al Planetei Internet, care, în acest moment, este cel mai teribil loc în care m-aș putea afla, fiindcă mă tem că pe internet nimeni nu uită nimic niciodată.

Chiar și așa însă, tot m-am ales cu ceva bun din asta. Pegasus Girl și cu mine am început să ne scriem pe e-mail după ce mi-a ridicat moralul și, din cititoarea avidă a blogului *Girl Online*, a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele, chiar dacă nu ne-am văzut niciodată în carne și oase. După ce mi-a ascultat pentru a nu știu câta oară văicărelile despre cât de mult îmi doream ca *Girl Online* să mai existe, mi-a zis că pot schimba setările blogului astfel încât doar persoanele cărora le dau parolă să poată citi ce scriu. Acum ea, Elliot și domnișoara Mills sunt singurii care citesc elucubrațiile mele, dar e mult mai bine așa decât deloc.

O văd pe domnișoara Mills prin geamul paradit de la ușa clasei ei, aplecată asupra însemnărilor sale, cu șuvițe din părul castaniu deschis rostogolindu-i-se pe frunte. Ciocănesc la ușă, iar ea își ridică privirea, zâmbind.

— Bună ziua, Penny. Înțeleg că ai tras linie pe anul acesta.

Încuviințez.

— Tocmai am ieșit de la testul de istorie.

— Perfect. Intră!

Așteaptă până mă așez pe unul din scaunele de plastic tare. De jur împrejur sunt proiectele fotografice ale colegilor mei, aranjate pe un panou negru din spumă poliuretanică, gata pentru expoziția de vară. În ciuda dorinței domnișoarei Mills, eu am cerut expres ca lucrările mele să nu fie expuse. Am terminat toate proiectele, însă

nu eram pregătită să arăt nimănui fotografiile mele. Majoritatea colegilor mei și-au publicat fotografiile și pe internet, însă eu am încetat să mai fac acest lucru înainte de Crăciun. Sunt îngrozită de faptul că cineva le-ar putea găsi și s-ar putea folosi de ele ca să râdă de mine. Mi-am făcut în schimb o mapă de prezentare pe care i-am arătat-o domnișoarei Mills în fiecare săptămână. Am descoperit că actul fizic de creație este o terapie foarte eficientă.

Ea scoate mapa mea de prezentare și mi-o dă înapoi.

— Ai făcut o treabă foarte bună, ca de obicei, Penny, îmi spune zâmbind. Este ultima noastră întâlnire pentru o vreme, nu-i așa? Am vrut să vorbim despre cea mai recentă postare de pe blogul tău. O să te simți mai bine în curând, să știi.

Ridic din umeri. Mi se pare că tot ce pot să fac în momentul ăsta e să iau zilele la rând, una după cealaltă.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, domnișoara Mills continuă:

— Cred că ai putea face mai mult decât să treci prin viață, așa ca gâsca prin apă. Poți să te dezvolti, Penny. Ai trecut prin atâtea în anul școlar care a trecut. Mă bucur că te-ai hotărât să-ți continui studiile la materiile pentru treapta A¹, mai ales la fotografie, dar nu cred că ar trebui să lași ca alegerile pe care le faci să te îngrijoreze prea mult. Ai voie să nu știi încă ce vrei să faci pe viitor.

Vreau să o cred, dar îmi e greu. Mi se pare că toată lumea în afară de mine știe ce vrea să facă în viață. Elliot nu are cum să înțeleagă sentimentul ăsta. El știe că vrea să facă design vestimentar și visează ca într-o zi să aibă propria marcă. Tocmai am aflat că și Kira vrea să se facă medic veterinar, așa că a început să studieze serios matematică și biologie ca să intre la o universitate bună. Amara e un soi de geniu la fizică și a vrut mereu să devină om de știință, așa că ea e

¹ În engl. A Levels, cursuri care durează doi ani și care se finalizează cu examene. Ele pot fi urmate înainte de universitate și imediat după obținerea certificatului GCSE.